

KERRI MANISCALCO

DIAVOLUL

CAPCANA AMINTIRILOR

Volumul al IV-lea

Traducere din limba engleză de
OANA STĂNESCU

LEDA EDGE

UNU

MOARTEA VINE IUTE

Piața West Washington

Piața de carne, New York

21 ianuarie 1889

O rafală de vânt rece m-a întâmpinat când am deschis portiera trăsurii și am coborât în stradă, cu ochii ațintiți asupra toporului ridicat. Lumina spălăcită a soarelui se juca pe tăișul lui asemenea sângelui proaspăt, atrăgându-mă în capcana unor amintiri recente. Unii oameni le-ar fi numit coșmaruri. O senzație asemănătoare foamei mi s-a stârnit în măruntaie, dar am reușit să o înăbuș pe dată.

— Domnișoară Wardsworth?

Lacheul mi-a întins mâna, întorcându-și privirea după oamenii cu haine murdare care își croiau cale prin mulțimea de pe West Street. Trecuseră aproape trei săptămâni de când mă aflam în New York, dar încă mi se părea ireal. Lacheul și-a umezit buzele crăpate și a vorbit crispat:

— Unchiul dumneavoastră a cerut să fiți duse amândouă direct la...

— Va fi secretul nostru, Rhodes!

Fără să îi mai adresez vreun cuvânt, mi-am strâns bastonul în mână și am înaintat, privind în ochii negri și încețoșați în timp ce lama a coborât, în cele din urmă, retezând cu zgomot coloana vertebrală în dreptul gâtului când barda s-a înfipt în lemn.

Călăul – un bărbat cu părul nisipiu, pe la vreo douăzeci de ani – a dat drumul toporului și și-a șters tăișul pe șorțul pătat de sânge. Pentru un moment, bărbatul îmbrăcat într-o cămașă cu mânecile suflecate și cu fruntea lui brobonată de sudoare mi-a amintit de unchiul Jonathan și de cum arăta el după ce deschidea un cadavru. Omul și-a așezat arma deoparte și a tras corpul caprei în spate, separând curat capul de umeri. M-am apropiat, surprinsă să văd cum căpățâna animalului nu se rostogolise de pe masa măcelarului, așa cum îmi imaginasem, ci doar într-o parte, cu privirea fixată pe veci spre cerul iernatic. Dacă aș fi crezut într-o lume de apoi, mi-aș fi dorit ca animalul să fi ajuns într-un loc mai bun. Unul foarte îndepărtat.

M-am uitat la cadavrul caprei. Animalul fusese ucis și jupuit în altă parte. Carnea era o hartă colorată în roșu și alb, cu linii ce se încrucișau acolo unde grăsimea și țesutul conjunctiv străbăteau mușchii. Am rezistat tentației de a rosti în gând numele fiecărui mușchi și tendon. Nu mai cercetasem un cadavru de o lună.

— Ce apetisant!

Verișoara mea, Liza, m-a prins din urmă și și-a trecut brațul pe după al meu, trăgându-mă din cale, pe când un bărbat tocmai ce azvârlea un sac de pânză plin peste stradă, spre un uce-nic mai tânăr. Acum, că mă uitam cu mai multă atenție, am observat un strat de rumeguș în jurul picioarelor măcelarului. Era o metodă bună de a curăța cu ușurință sângele ce se scurgea, o metodă pe care o cunoșteam bine datorită timpului petrecut în laboratorul unchiului meu, dar și scurtei perioade în care studiasem la institutul din România. Unchiul nu era singurul membru al familiei Wadsworth căruia îi plăcea să disece trupurile celor morți.

Măcelarul s-a oprit din hăcuit cadavrul caprei suficient cât să ne privească pe amândouă cu jind. Și-a plimbat ochii pe trupurile noastre și a fluierat apreciativ.

— Pot să desfac corsete mult mai repede decât oasele.

Omul și-a ridicat cuțitul, cu privirea ațintită asupra pieptului meu.

— Te-ar interesa o demonstrație, duduie? Mie doar să-mi zici, că îți și arăt ce minunății pot face cu o siluetă așa delicată!

Liza s-a crispat lângă mine. Oamenii le numeau adesea pe femeile de moravuri ușoare „dudui”. Dacă măcelarul credea că aveam să roșesc și să dau bir cu fugiții, atunci se înșela amarnic.

— Din păcate, domnule, mă văd silită să recunosc că nu sunt nicidecum impresionată.

Am scos, nonșalant, un bisturiu din poșeta pe care o țineam agățată de încheietura mâinii, bucurându-mă să îi simt forma cunoscută.

— Vedeți, și eu eviscerez trupuri, dar nu îmi bat capul cu animalele. Eu măclăresc oameni. *V-ar interesa o demonstrație?*

Pesemne că omul văzuse pe chipul meu ceva care l-a îngrijorat, căci și-a ridicat mâinile pline de bătăături și a făcut un pas înapoi.

— Nu vreau neazuri! Mă distram și eu nițel!

— Și eu!

I-am aruncat un zâmbet dulce care l-a făcut să pălească în timp ce îmi răsuceam cuțitul de pe o parte pe alta.

— Păcat că nu doriți să ne continuăm jocul, deși nu sunt defel surprinsă! Bărbații ca dumneata sunt atât de lăudăroși, întrucât vor să compenseze pentru alte... *neajunsuri*.

Lizei i-a căzut fața pe când încerca să ne ducă de lângă teighea. Verișoara mea a oftat din toți rărunchii în timp ce trăsura noastră se îndepărta, lăsându-ne în urmă.

— Te rog să îmi explici, draga mea verișoară, de ce am renunțat la trăsura aceea călduroasă și confortabilă în favoarea plimbării pe jos prin...

Fata a făcut un semn cu umbreluța ei de soare spre rându-
rile de mese de măcelărie.

Pe fiecare dintre ele se vedeau pachete de hârtie maro,
conținând diverse părți ale vreunui animal.

— ... prin locul ăsta. Mirosul este absolut groaznic. Și com-
pania este încă și mai neplăcută. Niciodată, în viața mea, nu mi
s-a vorbit atât de dezagreabil!

M-am abținut să îmi exprim scepticismul cu privire la ul-
tima ei afirmație. Ne petrecuserăm mai mult de o săptămână la
bordul unui transatlantic, prinse în hora unei trupe de circ re-
cunoscute pentru spectacolele neortodoxe. După cinci minute
petrecute în compania maestrului de ceremonii, oricine și-ar fi
putut da seama că era dat dracului. În mai multe sensuri.

— Am vrut să văd cu ochii mei piața de carne, am mințit-o.
Poate o să îmi vină vreo idee pentru un fel principal perfect.
Ce zici de ied fript?

— După ce l-am văzut decapitat sau înainte? a întrebat
Liza, părând că stă să își verse mațele. Știi că pentru asta există
cărțile de bucate, nu-i așa? Inspirație fără transpirație. Sau car-
naj. Aș jura că îți lipsește compania morții.

— Nu fi ridicolă! Cum poți să gândești așa ceva?

— Privește în jur, Audrey Rose! Dintre toate cartierele aces-
tui oraș, tocmai pe acesta l-ai ales pentru plimbare!

Mi-am smuls atenția de la un pui jumulit, pe cale să se ală-
ture caprei dezmembrate. Încercam să par calmă în timp ce
priveam cu atenție în jur. De pe tocătoarele aflate pe multe din-
tre teșghele picura sânge, care se aduna în mici băltoace pe tro-
tuar. Judecând după petele de diverse nuanțe, străzile nu erau
spălate nici după o zi intensă de măcelărit animale. Printre
crăpăturile dintre pietrele cubice se întindeau vinișoare roșii
și negre, mărturii ale unor morți mai vechi ce se întâlneau cu

cele mai recente. Mirosul de alamă, amestecat cu cel de fecale, îmi înțepa ochii și îmi făcea inima să tresalte. Strada pe care ne aflam era întruparea morții, visul unui criminal.

Liza a ocolit o găleată plină cu mațe degerate, iar aburul ce se ridica din gura ei, în timp ce ofta deznădăjduită, semăna cu cel scos de un ceainic cu apă clocotită. Nu eram sigură ce anume o dezgusta mai mult pe verișoara mea: cantitatea de măruntaie sau faptul că erau aproape înghețate. Mă minunam de întunericul pe care îl regăseam în mine – de acea latură secretă ce nu reușea să fie deloc dezgustată. Poate că trebuia să îmi găsesc o nouă pasiune. Îmi era teamă că deveneam dependentă de sânge.

— Serios, lasă-mă să găsesc altă trăsură! Oricum, nu ar trebui să fii afară, în ger. Știi ce a spus unchiul despre frig! Și uite – Liza a dat din cap spre picioarele noastre –, pantofii noștri absorb zăpadă ca niște bucăți de pâine în supă. O să murim aici.

Nu mi-am îndreptat privirea spre picioare. Nu-mi mai purtasem pantofii mei frumoși, preferați, de când îmi fusese înfipt un cuțit în picior. Încălțările mele erau rigide, din piele și cu un toc deloc elegant. Liza avea dreptate; o umezeală rece își croise cale printre cusăturile pantofilor, înmuindu-mi ciorapii și făcând ca durerea surdă și aproape constantă din oase să crească în intensitate.

— Opriti! Hoțul!

Un ofițer de poliție a suflat deodată din fluier undeva, aproape, și mai mulți oameni au luat-o la fugă, prin mulțime, împrăștiindu-se pe alei ca niște șobolani aducători de ciumă. Liza și cu mine ne-am dat la o parte, pentru a nu deveni victimele neștiutoare ale hoților de buzunare.

— Un întreg porc fript ar trebui să fie suficient, a adăugat ea. Nu îți mai face atâtea griji.

— Tocmai asta este problema.

M-am lipit de clădire pe când un băiat a trecut în fugă pe lângă noi, ținându-și cu o mână șapca de vânzător de ziare și strângând în cealaltă un ceas de buzunar ce părea să fi fost șterpelit. După el venea un polițist care sufla în fluiet și se căznea să ocolească vânzătorii.

— Nu pot să nu îmi fac griji. Ziua de naștere a lui Thomas este peste două zile, i-am amintit eu Lizei, de parcă nu aș mai fi făcut-o deja de vreo sută de ori în ultima săptămână.

Fluierul și strigătele polițistului se depărtau acum, iar procesiunea noastră lentă își continua drumul printre teighelele măcelarilor.

— Este prima cină pe care o organizez și vreau ca totul să fie perfect.

Domnul Thomas Cresswell – nesuferitul, dar absolut fermecătorul meu partener în rezolvarea crimelor – și cu mine ocoliserăm subiectele sensibile legate de curtare sau de căsătorie. Fusesem de acord să îl accept dacă cerea mai întâi permisiunea tatălui meu și nu mă așteptasem ca lucrurile să se pună în mișcare atât de repede. Ne cunoșteam de doar câteva luni – se împliniseră cinci –, dar decizia părea să fie cea corectă. Cele mai multe tinere se căsătoreau pe la douăzeci și unu de ani, dar sufletul meu părea mult mai matur, mai ales după evenimentele care avuseseră loc pe RMS *Etruria*. Având acordul meu, Thomas îi trimisese o scrisoare tatei, cerându-i să se întâlnească pentru a-și exprima clar intențiile. Acum, că tata și mătușa Amelia erau în drum spre New York, timpul pentru a ne începe, în mod oficial, relația, urmată de logodnă, se apropia cu repeziciune. Nu cu multă vreme în urmă, m-aș fi simțit ca într-o colivie la gândul de a-mi uni soarta cu a altei persoane; acum, îmi făceam, irațional, griji că ceva avea să împiedice căsătoria mea cu Thomas. Aproape că îmi fusese răpit o

dată și așa fi fost în stare să ucid pentru a opri acest lucru să se întâmple iar.

— În plus – am scos din săculețul de mână scrisoarea de la cel mai bun bucătar din Paris și am vânturat-o jucăuș prin fața Lizei –, *Monsieur* Escoffier mi-a explicat destul de limpede că este imperios necesar să folosesc cea mai bună carne. Și nu unchiul este cel care va trebui să se descurce cu un picior anchilozat, am adăugat, sprijinindu-mă ceva mai greu în baston. Lasă-mă pe mine să îmi fac griji în legătură cu asta!

Liza părea gata să mă certe iar, în schimb, și-a ridicat batista parfumată la nas, cu ochii pironiți la prelata mecanizată de deasupra noastră. O bandă rulantă cu cârlige se rotea pe ea, iar clinchetul perpetuu al roțițelor și al metalului se împletea cu zgomotul străzii, pe când măcelarii înfingeau hălci proaspete de carne pe ea. Aparent pierdută în gânduri, Liza privea membrele care tresăltau în cârlige, intrând apoi în clădirile unde aveau să fie, fără îndoială, mărunțițe. Pesemne că fata căuta un alt motiv pentru care ar fi trebuit să stau în casă și să mă odihnesc, dar mă săturasem de odihnă în săptămânile care trecuseră de când sosiserăm la New York. Nu simțeam nevoia să îi mai aud pe alții spunându-mi ce aveam sau nu aveam voie să fac. Îmi era foarte limpede acest lucru.

Deși era adevărat că îmi doream ca majoratul lui Thomas să fie special, în spatele obsesiei mele se mai ascundea ceva. Unchiul nu îmi permisesese să ies din casa bunicii mele de teamă să nu îmi rănesc piciorul și mai tare, iar eu înnebuneam din pricina lipsei de ocupație și a plictiselii. Petrecerea lui Thomas era atât un dar pentru el, cât și pentru mine. Îi eram însă recunoscătoare verișoarei mele – ea și cu Thomas îmi ținuseră, pe rând, de urât, citindu-mi din cărțile mele preferate și cântându-mi la pian. Ba dăduseră chiar și câteva reprezentații,

spre amuzamentul și groaza mea. În timp ce vocea Lizei era de privighetoare, Thomas cânta infernal. O pisică în călduri ar fi sunat mai plăcut decât el. Asta demonstra cel puțin că exista o limită a talentelor sale, ceea ce mă încânta peste măsură. Fără ei sau fără romanele mele, situația ar fi fost mult mai rea. Când mă aventuram printre paginile unei cărți, nu mă mai întristam din cauza lucrurilor pe care le ratam în lumea de afară.

— Slujitorii bunicii tale sunt în stare să cumpere cele necesare conform instrucțiunilor domnului Ritz. Nu el este care l-a recomandat pe domnul Escoffier? Acestea nu sunt genul de scene pe care ar trebui să le privești înainte de proba unei rochii.

Liza a arătat spre ochii caprei ce tocmai erau smulși din craniul animalului și așezați într-un bol, în timp ce burta ei era deschisă pentru a scoate organele.

— Oricât de obișnuită ai fi cu macabru.

— Moartea face parte din viață. De exemplu, am zis eu, împingându-mi bărbia spre carnea proaspătă, fără moartea acestei capre, am muri de foame.

Liza a strâmbat din nas.

— Sau am putea învăța, pur și simplu, să mâncăm plante de acum încolo.

— Deși sună curajos, și plantele ar trebui să moară pentru a-ți asigura supraviețuirea.

Am ignorat durerea înțepătoare din picior, pe când o rafală rece de vânt a măturat râul Hudson și ne-a lovit în plin. Pânțele cenușiu al cerului se umflase, promițând un nou episod de ninsoare. Părea că ninge de o lună întregă. Uram să recunosc că unchiul meu avea dreptate: aveam să sufăr consecințele plimbării imprudente din această seară.

— În orice caz, proba pentru rochie este abia peste douăzeci de minute. Avem suficient timp să...

Un bărbat îmbrăcat într-un frac negru și cu un melon asortat a sărit într-o parte tocmai pe când lăturile dintr-o găleată se revărsau în stradă, aruncate de la fereastra unuia dintre apartamentele de mai sus, evitând la milimetru o baie foarte neplăcută. Omul s-a izbit de mine, dărâându-mi bastonul cu ceea ce părea a fi un săculeț cu instrumente medicale. Uitând cu totul de geanta lui, bărbatul mi-a cuprins zdravăn brațul, împiedicându-mă să cad în vreunul dintre instrumentele cunoscute și să mă trezesc străpunsă de ceva ascuțit.

Pe când îmi recăpătam echilibrul, am observat un fierăstrău de oase destul de mare care scotea capul din sac. Alături de el se afla și ceva ce părea a fi un desen arhitectural. Poate că bărbatul era un medic care își construia propriul cabinet. După ce s-a asigurat că nu mă mai aflam în pericol să cad, bărbatul mi-a dat drumul și și-a ridicat iute săculețul de pe jos, îndesând instrumentele la loc și rulând schița.

— Ți prezint scuzele mele, domnișoară! N-numele meu este Henry. Nu am vrut să... Ar trebui să fiu mai atent pe unde calc. Am mintea ocupată de un milion de lucruri azi.

— Da, ar trebui!

Liza mi-a ridicat bastonul de jos și i-a aruncat bărbatului o privire ucigătoare, care, cu siguranță, ar fi făcut-o mândră pe mătușa Amelia.

— Scuze, dar trebuie să plecăm!

Omul și-a îndreptat atenția spre verișoara mea și a închis gura brusc, deși nu știu dacă era din pricina frumuseții sau a temperamentului ei. Liza îi cerceta chipul cu nerușinare pe când omul părea să încerce să își adune gândurile.

— Iertați-ne, domnule Henry! a zis ea, prinzându-se iar la brațul meu și aruncându-și disprețuitor pe spate pletele de culoarea caramelului. Am întârziat la o întâlnire foarte importantă.

— Nu am vrut să...

Liza nu a mai așteptat să audă care fuseseră intențiile tânărului; fără a mai pierde vremea ne-a condus prin labirintul de măcelari și negustori, ținându-și cu o mână fustele de culoarea salviei și umbreluța, în vreme ce cu cealaltă era agățată de mine. Ne mișcam într-un ritm mult prea rapid pentru puterile mele când am reușit în cele din urmă să mă desprind din strânsoarea ei și să o împing spre West Street.

— În numele reginei, ce a fost asta? am întrebat-o, arătând spre bărbatul de care practic fugiserăm. Nu a vrut să se izbească de mine, să știi. Și cred că era destul de fermecat de tine. Dacă nu ai fi fost atât de cumplit de nepoliticoasă, l-am fi putut invita la petrecere. Nu îmi spuneai chiar ieri că ți-ai dori să găsești pe cineva cu care să flirtezi?

— Ba da!

— Totuși, omul a fost politicos, un pic împiedicat, dar inofensiv, și părea să aibă o fire plăcută. *Ca să nu mai spun* că nu era deloc urât. Nu îți plac bărbații bruneți?

Liza și-a dat ochii peste cap.

— Bine. Dacă ții morțiș să știi, *Henry* seamănă prea mult cu *Harry* și, pentru o vreme, nu mai vreau să întâlnesc bărbați ale căror nume încep cu litera *H*.

— Este absurd!

— La fel de absurd cum este și faptul că mă plimb pe o alee cu măcelari, în ianuarie, îmbrăcată fiind într-o rochie deschisă la culoare, dar mă auzi pe mine plângându-mă, draga mea verișoară?

Am ridicat sprâncenele a mirare.

— Păi nu mă pot abține! a strigat ea. Știi doar cât de agitată sunt la gândul că o voi revedea pe mama, mai ales după ce am fugit *pentru scurt timp* de acasă pentru a mă alătura unei trupe de circ.

Am rămas amândouă tăcute, amintindu-ne de „Carnavalul Clarului de Lună” și retrăind în liniște magia, întâmplările nebunești și haosul pe care le adusese în viețile noastre în decursul celor nouă zile petrecute la bordul navei RMS *Etruria*. Din acest punct de vedere, trupa de circ se ținuse de promisiunile de pe afișul spectacolului. În ciuda necazurilor create, aveam să îi rămân pe veci recunoscătoare lui Mefistofel pentru lecțiile pe care mi le dăduse cu sau fără voia lui. Până la finalul călătoriei, orice îndoieli aș fi avut în legătură cu căsătoria mea cu Thomas, toate dispăruseră de parcă un magician pusese la cale o iluzie elaborată. Certitudinea îmi dădea forță.

Liza și-a înfășurat mantia în jurul trupului și și-a înclinat capul spre strada următoare.

— Trebuie să ajungem degrabă la Dogwood Lane Boutique, a zis ea. Nicio croitoreasă care a studiat la casa de modă Worth nu va privi cu ochi buni faptul că o lăsăm să aștepte. Nu vrei să-și verse nervii pe biata ta rochie, nu?

Mi-am întors capul, sperând să mai cuprind o dată cu privirea aleea măcelarilor, dar lăsasem deja în urmă strada pătată de sânge. Am inspirat adânc și am expirat lent. Mă întrebam dacă plictiseala și petrecerea lui Thomas erau singurele motive din spatele fascinației mele pentru unul dintre cele mai macabre cartiere ale orașului New York. Trecuse aproape o lună de când nu mai lucraserăm la cazul unei crime. Trecuseră trei săptămâni binecuvântate în absența morții, a dezastrului și a celor mai cumplite lucruri pe care le putea oferi lumea. Asta ar fi trebuit să mă bucure. Totuși, îmi făceam griji din cauza senzației stranii ce mă apăsa în stomac. Dacă nu aș fi știut mai bine, aș fi zis că mă simțeam ușor dezamăgită.